

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.996 van 8 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russische onderdaan van Tsjetsjeense origine te zijn.

Uw neven X, X en X vroegen reeds in 2004 asiel aan in België.

U was zelf woonachtig in Grozny in de buurt Katayama. Daar woonde u samen met uw grootmoeder en tante. Uw ouders, broer en zus woonden verderop in gorodok Ivanova.

Op 05/03/2007 vielen gewapende mannen uw woonst in Katayama binnen. U werd gearresteerd, er werd een zak over uw hoofd gedaan en u werd weggevoerd naar een onbekende plaats. Daar werd u ondervraagd over uw neef Mikheev Beslan en diens oudste broer X. Men wou weten waar deze personen verbleven. U verklaarde dat u X nauwelijks kende en gaf aan niet te weten waar hij verbleef. U beweerde dat X reeds lang geleden vermoord was. Uw belagers geloofden u niet en mishandelden u zwaar.

De volgende dag, op 06/03/2007, werd u vrijgelaten nadat uw familie een geldsom had betaald.

U dook hierna onder bij uw grootmoeder die in de 15de Molsovchoz woonde.

Uw vader was, uit angst voor een arrestatie, reeds vlak na uw aanhouding bij een neef ondergedoken.

Tijdens uw verblijf bij uw grootmoeder vernam u dat militairen opnieuw langs uw woonst waren geweest op zoek naar u.

Vanwege deze situatie werd het besluit genomen dat u het land zou verlaten.

Op 19/03/2007 werd u door uw moeder bij uw grootmoeder opgehaald. U reisde met haar naar Noord-Ossetië waar u werd voorgesteld aan een smokkelaar. Deze persoon begeleidde u tot in België. Op 25/03/2007 kwam u aan in België.

U vroeg de volgende dag asiel aan."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië en de situatie voor Tsjetsjenen in Rusland is problematisch, maar tevens complex (cfr bronnen bijgevoegd in het administratief dossier). Het risico bij terugkeer is afhankelijk van tal van factoren. Vandaar het belang om de individuele situatie van elke persoon goed te kennen.

De situatie in Tsjetsjenië is sinds het begin van de oorlog in 1999 sterk geëvolueerd. Hoewel er zich nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen (doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders en veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en foltering, waaraan de lokale ordetroepen, bestaande uit en geleid door Tsjetsjenen, zich vaak schuldig maken), is er nu niet langer sprake van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeense grondgebied. Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen. Het lokale bestuur en de ordehandhaving zijn grotendeels opnieuw aan Tsjetsjenen overgelaten en steeds vaker zijn de Tsjetsjenen verantwoordelijk voor de gewelddadige incidenten. Bijgevolg kan men niet beweren dat elke Tsjetsjeen per definitie slachtoffer is in dit conflict of bij terugkeer een risico loopt.

Voorts is de situatie in Rusland niet van die aard dat er voor personen die Tsjetsjenië verlaten hebben per definitie in Rusland een intern vluchtalternatief bestaat. Ook wat dit aspect betreft is de situatie, de mogelijkheid tot (her)vestiging en het risico bij terugkeer sterk afhankelijk van persoon tot persoon. Verschillende factoren kunnen hierop een invloed hebben en bepalen of een individuele Tsjetsjeen meer of minder risico loopt: de plaats en periode waar hij verbleven heeft, de aanwezigheid van een sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen, de eigen financiële situatie, de politieke en socio-economische situatie in een bepaalde plaats of regio die bepalend is voor de mate waarin spanningen voorkomen, en dergelijke meer.

Bijgevolg kan er evenmin gesteld worden dat vestiging elders in de Russische Federatie in alle gevallen uitgesloten is.

De vrees van vervolging of het risico op ernstige schade die een Tsjetsjeen in Tsjetsjenië of elders in de Russische Federatie loopt is dus afhankelijk van waar, wanneer en in welke omstandigheden hij ergens verbleven heeft en welke feiten men er beleefd heeft. Daarom blijft het belangrijk om steeds de reële individuele situatie van elke persoon te kennen en evalueren.

Wat u betreft moest worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Er diende in deze zin te worden geconstateerd dat u niet aannemelijk kan maken in Grozny te hebben verbleven in de periode die u opgaf. U bleek met name niet te beschikken over rudimentaire basisinformatie over de stad Grozny en over de buurt Katayama.

Zo bleek u niet in staat te zijn het district (rayon) te noemen waartoe Katayama behoort.

U verklaarde hierbij dat deze buurt grenst aan het Staropromyslovskidistrict maar er zelf geen deel van uitmaakt (CGVS p.9). In verband met de woonplaats van uw ouders beweerde u daarnaast dat goradok Ivanova deel uitmaakt van Katayama (CGVS p.3).

Deze verklaringen zijn echter in strijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt namelijk dat Katayama en goradok Ivanova twee aparte entiteiten zijn die beiden deel uitmaken van het Staropromyslovskidistrict.

Hierbij aansluitend werd vastgesteld dat u slechts twee van de vier districten die de stad Grozny telt kon benoemen, te weten het Staropromyslovski- en het Leninskidistrict (CGVS p.9). Het "Ivanovadistrict", dat u eveneens noemde, is hierbij onbekend en behoort niet tot deze vier districten.

Verder werd opgemerkt dat u de rivier waaraan Grozny ligt niet bij naam kon noemen.

U kende daarnaast, buiten de Prospekt Pobedy, geen enkele grote straat in het centrum van Grozny.

Daarnaast kon u slechts één plein noemen dat gelegen is in Grozny, met name het Leninplein (CGVS p.9-10). Er moet hieromtrent worden opgemerkt dat naast het feit dat een dergelijk gebrekkige kennis onaannemelijk is, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat dit plein daarbij reeds jaren geleden een andere naam kreeg.

Tot slot werd vastgesteld dat hoewel u spontaan de naam van de buurt Tsjernoretsjie liet vallen u er niet in slaagde deze te situeren.

Concluderend moet gesteld worden dat het vastgestelde gebrek aan kennis van dien aard is dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Grozny geen geloof kan worden gehecht.

De kopie van uw paspoort, met een registratiestempel van uw woonplaats, doet geen afbreuk aan deze conclusie aangezien de authenticiteit ervan niet te verifiëren valt.

Er moet hierbij worden opgemerkt dat de geboorteplaats die op de kopie staat vermeld, zijnde het dorp Atschoj-Martan, niet overeenstemt met uw verklaringen.

Zo staat in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven dat u in Grozny geboren bent (DVZ punt 5).

Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat uw geboorteplaats Samashki is (CGVS p.3).

U werd op uw verschillende verklaringen gewezen en beweerde dat u reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat u in Samashki geboren werd. Dit blijkt echter niet uit het administratief verslag van deze dienst.

Verscheidene tegenstrijdigheden dienden tot slot te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen over uw vluchtmotief.

Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u niet op dezelfde woonplaats leefde als uw ouders. Meer bepaalde beweerde u dat u samen met uw grootmoeder en tante in Katayama woonde daar waar uw ouders, broer en zus in gorodok Ivanova zouden verblijven (CGVS p.3, 5).

Merkwaardig genoeg maakte u dit onderscheid voor de Dienst Vreemdelingen niet en beweerde u er dat u in Katayama samen met uw ouders, broer, zus, grootmoeder en tante leefde (DVZ punt 42).

U kon zich voor het Commissariaat-generaal daarnaast niet meer herinneren of uw vader aanwezig was bij uw arrestatie op 05/03/2007 (CGVS p.13).

Dit is uiterst verwonderlijk aangezien u voor de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet verklaarde dat bij uw aanhouding enkel uw grootmoeder en uw tante thuis waren. U specificeerde hierbij dat de anderen naar een huwelijksfeest waren (DVZ punt 42).

Tot slot sprak u zichzelf voor het Commissariaat-generaal tegen met betrekking tot de plaats waar u zou zijn vastgehouden.

Zo verklaarde u enerzijds niet te weten waarheen u na uw arrestatie naartoe werd gebracht en beweerde u anderzijds dat iemand de arrestantenwagen kon volgen en uw familie zo wist waar u werd vastgehouden (CGVS p.12-13). U werd met deze onverenigbaarheid geconfronteerd en verklaarde hierop dat u weet dat u bij de zesde directie werd vastgehouden maar u niet weet waar. Deze bijkomende verklaring geeft echter geen enkele verduidelijking en lijkt bovendien de tegenstrijdigheid te versterken.

Besluitend moet worden gesteld dat deze tegenstrijdigheden uw vluchtmotief niet aannemelijk maken.

Dit alles maakt dat, gelet op bovenstaande vaststellingen, geconcludeerd moet worden dat u door uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vast te stellen."

4. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat zijn dossier door de Commissaris-generaal niet zorgvuldig werd onderzocht en dat de bestreden beslissing niet of minstens zeer gebrekkig gemotiveerd is.

Hij stelt dat deze beslissing dan ook een schending uitmaakt van de motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij verklaart immers wel degelijk afkomstig te zijn van Grozny en legt zijn vastgestelde gebrekkige kennis van de stad uit door het feit dat hij zelden uithuizig was. Hij voegt hier aan toe dat het in Grozny bovendien niet de gewoonte is om zeer veel rond te rijden, en zeker niet op een ogenblik dat er een oorlog woedde in de stad.

Hij vervolgt dat er geen reden is om te twijfelen aan het paspoort dat hij voorlegt, en verklaart dat hij in Grozny geboren is.

Hij beweert tenslotte dat de vastgestelde tegenstrijdigheden nuances zijn die mogelijkerwijze bij de vertaling niet goed zijn overgekomen. Hij beweert immers steeds te hebben verklaard dat hij bij zijn grootmoeder en tante woonde en zijn ouders met zijn broer en zus verderop woonden.

In acht genomen wat voorafgaat, meent verzoeker dat geloof dient te worden gehecht aan zijn asielrelaas, en dat hij dan ook in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, of in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij besluit dat de problemen in Tsjetsjenië trouwens voor iedereen bekend zijn.

5. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens zijn verhoor -aan de eerste oproeping heeft verzoeker geen gevolg gegeven- de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Verzoekers bewering dat zijn asielaanvraag niet zorgvuldig werd onderzocht, mist elke grond.

De Raad merkt op dat de formele motiveringsverplichting, waarvan verzoeker de schending aanvoert, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15

december 1980, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven waarop de beslissing gesteund is zodat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker ook de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde vanaf de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-1996) tot het begin van de tweede Tsjetsjeense oorlog (1999) en vanaf 2004 tot kort vóór zijn vlucht naar België, met name tot 6 maart 2007, in Grozny te hebben gewoond, en er school te hebben gelopen (zie verhoorverslag van 31 augustus 2007, p. 4, 6, 7).

Hij herhaalde deze verklaringen ter terechtzitting.

De Raad stelt vast dat verzoeker, volgens zijn beweringen een scholier die haast dagdagelijks zijn woonst verliet, naar de school liep en ongehinderd contact had met medeleerlingen, niettemin niet in staat is o.a. aan te geven aan welke grote rivier de stad gelegen is, welke de vier districten zijn van de stad, en tot welk district Katayama behoort, alhoewel dit zijn laatste woonplaats betreft waar hij tevens school liep (zie voormeld verhoorverslag, p. 9, 3).

Het is duidelijk dat verzoeker faalt om aannemelijk te maken dat hij uit Grozny afkomstig is.

De bestreden beslissing stelt terecht dat de door verzoeker voorgelegde kopie van zijn intern paspoort dit besluit niet kan wijzigen, aangezien aan een fotokopie geen bewijswaarde kan worden gehecht, wegens het feit dat kopieën gemakkelijk te vervalsen zijn.

Verzoeker staft zijn bewering in zijn verzoekschrift dat *“er geen reden is om te twifelen aan het paspoort dat hij voorlegt”* helemaal niet, en herhaalt daarentegen geboren te zijn in Grozny, terwijl op de betrokken fotokopie vermeld staat dat hij in Atschoj-Martan geboren is.

De Raad stelt vervolgens vast dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier en bovendien de kern van zijn asielrelaas betreffen.

Verzoeker overtuigt met zijn verklaring *“dat het nuances zijn die mogelijkwijze bij de vertaling niet goed zijn overgekomen”* niet. Immers stelde verzoeker tijdens zijn verhoor van 31 augustus 2007 (zie verslag, p. 2) dat zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken probleemloos verlopen was; tevens gaf hij aan dat hij de tolk goed begreep en meldde hij geen vertaalproblemen, hoewel hem uitdrukkelijk was gevraagd dit desgevallend te doen.

De Raad meent dat deze tegenstrijdigheden het besluit rechtvaardigen dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas.

Aangezien verzoekers asielrelaas geen geloofwaardigheid verdient, en hij tevens zijn verblijf in Tsjetsjenië niet aannemelijk maakt, stelt verzoeker de Belgische asielinstanties niet in staat zijn werkelijke toestand voor zijn komst naar België te achterhalen; hij kan dan ook niet erkend worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch kan hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 oktober 2008 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.